

1136**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 22 grudnia 1998 r.

w sprawie szczegółowego zasięgu terytorialnego oddziałów Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych.

Na podstawie art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 75, poz. 332, z 1993 r. Nr 47, poz. 212, z 1994 r. Nr 127, poz. 627, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 80, poz. 497, Nr 106, poz. 677 i Nr 123, poz. 780 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujący zasięg terytorialny oddziałów Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych:

- 1) oddział centralny z siedzibą w Warszawie działa na terenie województwa mazowieckiego,
- 2) oddział północno-zachodni z siedzibą w Szczecinie działa na terenie województwa zachodniopomorskiego,
- 3) oddział północny z siedzibą w Gdańsku działa na terenie województw pomorskiego i kujawsko-pomorskiego,

- 4) oddział północno-wschodni z siedzibą w Białymstoku działa na terenie województw podlaskiego i warmińsko-mazurskiego,
- 5) oddział zachodni z siedzibą w Poznaniu działa na terenie województw wielkopolskiego i łódzkiego,
- 6) oddział wschodni z siedzibą w Lublinie działa na terenie województw lubelskiego i podkarpackiego,
- 7) oddział południowo-zachodni z siedzibą we Wrocławiu działa na terenie województw dolnośląskiego i lubuskiego,
- 8) oddział południowy z siedzibą w Katowicach działa na terenie województw śląskiego i opolskiego,
- 9) oddział południowo-wschodni z siedzibą w Krakowie działa na terenie województw małopolskiego i świętokrzyskiego.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

1137**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 22 grudnia 1998 r.

w sprawie Polskiej Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego (PCN).

Na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 769 oraz z 1998 r. Nr 99, poz. 632 i Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się Polską Scaloną Nomenklaturę Towarową Handlu Zagranicznego (PCN), stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1998 r. w sprawie Polskiej Scalonej Nomenklatury Towarowej Handlu Zagranicznego (PCN) (Dz. U. Nr 11, poz. 37).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

(Polska Scalona Nomenklatura Towarowa Handlu Zagranicznego (PCN), stanowiąca załącznik do rozporządzenia, jest oddzielnym załącznikiem do niniejszego numeru)

1138**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 22 grudnia 1998 r.

w sprawie kar pieniężnych za naruszanie wymagań ochrony środowiska oraz rejestru decyzji dotyczących tych kar.

Na podstawie art. 110 ust. 2 i 2a ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196, z 1995 r. Nr 90, poz. 446, z 1996 r. Nr 106,

poz. 496 i Nr 132, poz. 622, z 1997 r. Nr 46, poz. 296, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770 i Nr 133, poz. 885 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wysokość, zasady i tryb nakładania kar pieniężnych za naruszanie przez jednostki organizacyjne wymagań ochrony środowiska, polegające na:
 - a) przekroczeniu co do rodzaju lub ilości substancji dopuszczalnych do wprowadzania do powietrza, określonych decyzją właściwego organu,
 - b) przekroczeniu dopuszczalnego poziomu hałasu, określonego decyzją właściwego organu,
- 2) wysokość, zasady i tryb nakładania kar pieniężnych za naruszanie przez jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne wymagań ochrony środowiska, polegające na:
 - a) usunięciu drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia,
 - b) zniszczeniu terenów zieleni lub drzew i krzewów, powodowanym niewłaściwym wykonywaniem robót ziemnych lub wykorzystaniem sprzętu mechanicznego albo urządzeń technicznych oraz zastosowaniem środków chemicznych w sposób szkodliwy dla roślinności,
- 3) szczegółowe zasady prowadzenia rejestru, w którym przechowywane są decyzje o wymiarze kar pieniężnych oraz decyzje o odroczeniu terminu płatności lub rozłożeniu kary na raty,
- 4) współczynniki różnicujące wysokość kar wymierzanych za nieprzestrzeganie wymagań ochrony środowiska.

§ 2. 1. Karę pieniężną za przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji zanieczyszczających, dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, wymierza się na podstawie pomiarów rodzaju lub ilości substancji zanieczyszczających wprowadzanych do powietrza, wykonanych przez organ właściwy do wymierzania kar pieniężnych lub jednostki organizacyjne zobowiązane do prowadzenia takich pomiarów.

2. Karę pieniężną za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska wymierza się na podstawie pomiarów poziomu hałasu przenikającego do środowiska, wykonanych przez organ właściwy do wymierzania kar pieniężnych, z uwzględnieniem stwierdzonego przekroczenia.

3. O stwierdzeniu przekroczenia organ, o którym mowa w ust. 1 i 2, zawiadamia jednostkę organizacyjną w terminie 21 dni od dnia wykonania pomiarów, przekazując wyniki pomiarów tej jednostce.

§ 3. 1. Karę pieniężną za przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, określonych decyzją właściwego organu, wymierza się jednostkom organizacyjnym w wysokości dziesięciokrotnej jednostkowej stawki opłat za wprowadzanie zanieczyszczeń do powietrza, obowiązującej w dniu wykonania pomiarów.

2. Karę pieniężną za przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, określonych decyzją właściwego organu, wymierza się za każdą substancję zanieczyszczającą na podstawie pomiaru w punkcie pomiarowym, w którym przekroczenie jest najwyższe.

§ 4. 1. Karę pieniężną za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska, określonego decyzją właściwego organu, wymierza się na podstawie pomiaru poziomu dźwięku A w środowisku w punkcie pomiarowym, w którym jego poziom równoważny jest najwyższy, odrębnie dla pory dnia (od godz. 6⁰⁰ do godz. 22⁰⁰) i dla pory nocy (od godz. 22⁰⁰ do godz. 6⁰⁰).

2. Stawka kary pieniężnej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska za każdy decybel (dB) przekroczenia wynosi:

w przedziale	w zł za każdy dB przekroczenia
od 1 do 5 dB	11,30
powyżej 5 do 10 dB	18,50
powyżej 10 do 15 dB	28,80
powyżej 15 dB	45,20

3. Przy ustalaniu wymiaru kary pieniężnej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska w porze dnia stosuje się stawkę kary pieniężnej, o której mowa w ust. 2, pomnożoną przez współczynnik 2/3.

4. Przy ustalaniu wymiaru kary pieniężnej za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska w porze nocy stosuje się stawkę kary pieniężnej, o której mowa w ust. 2, pomnożoną przez współczynnik 1/3.

§ 5. 1. Po stwierdzeniu przekroczeń, o których mowa w § 2 ust. 1 i 2, określa się, w drodze decyzji, termin rozpoczęcia naliczania kary pieniężnej oraz jej wymiar:

- 1) godzinowy — za przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza — obliczony jako suma kar za każdy rodzaj emitowanej substancji, począwszy od pełnej godziny po zakończeniu pomiarów,
- 2) dobowy — za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu przenikającego do środowiska — obliczony jako suma kar za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu w porze dnia i w porze nocy, począwszy od doby, w której wykonano pomiar.

2. Jeżeli jednostka organizacyjna powoduje przekroczenia, o których mowa w § 2 ust. 1 lub 2, nieprzerwanie przez trzy kolejne lata, wymiar kary pieniężnej godzinowy lub dobowy po tym okresie ustala się stosując stawki określone w § 3 ust. 1 i § 4 ust. 2, pomnożone przez współczynnik 2.

3. Wymiar kary pieniężnej godzinowy lub dobowy może ulec zmianie na wniosek jednostki organizacyjnej ukaranej w trybie określonym w § 5. Nowy wymiar kary ustala się na podstawie wyników pomiarów przeprowadzonych w miejscach i w sposób zgodny z pomiarami wykonanymi przez organ właściwy do wymierzania kar pieniężnych lub wyników pomiarów zgodnych z wymaganiami prowadzenia pomiarów, określonymi decyzją organu właściwego do wydania decyzji w trybie art. 30 ust. 2 i 3 lub art. 51 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196, z 1995 r. Nr 90, poz. 446, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 132, poz. 622, z 1997 r. Nr 46, poz. 296, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770 i Nr 133, poz. 885 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668), przedstawionych przez ukaraną jednostkę organizacyjną w terminie 30 dni od ich wykonania wraz z informacją o sposobie osiągnięcia przez jednostkę organizacyjną ograniczenia przekroczenia.

4. W przypadku gdy organ właściwy nie zakwestionuje w terminie 30 dni zasadności wniosku, o którym mowa w ust. 3, nową karę pieniężną w wymiarze godzinowym albo dobowym ustala się, w drodze decyzji, poczynszy od pełnej godziny lub doby wykonania pomiarów, o których mowa w ust. 3.

§ 6. 1. Po stwierdzeniu, z urzędu lub na wniosek jednostki organizacyjnej, że przekroczenie ustało, ustala się w drodze decyzji karę pieniężną łączną za czas trwania przekroczenia co do rodzaju lub ilości substancji dopuszczonych do wprowadzania do powietrza lub dopuszczalnego poziomu hałasu. Jeżeli do dnia 31 grudnia danego roku przekroczenie to nie zostało usunięte, karę pieniężną łączną ustala się za okres do dnia 31 grudnia tego roku; natomiast od dnia 1 stycznia następnego roku wymiar kary, o którym mowa w § 5 i 7, stanowi podstawę do ustalenia następnej kary pieniężnej łącznej, z zastrzeżeniem § 9 i 16.

2. W przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio § 5 ust. 3 i 4.

3. Karę pieniężną łączną ustala się, z zastrzeżeniem § 8, gdy decyzja wymierzająca karę pieniężną w wymiarze godzinowym lub dobowym stanie się ostateczna.

§ 7. Jeżeli organ właściwy do wymierzenia kary pieniężnej, w ciągu 30 dni od daty wpływu wniosku, o którym mowa w § 5 ust. 3 lub § 6 ust. 1, stwierdzi, że przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji dopuszczalnych do wprowadzania do powietrza lub dopuszczalnego poziomu hałasu nie ustało albo jest wyższe, niż podano we wniosku, wymierza karę pieniężną w wymiarze godzinowym lub dobowym od pełnej godziny albo doby stwierdzenia bezzasadności wniosku, stosując stawki określone w § 3 ust. 1 lub § 4 ust. 2, pomnożone przez współczynnik 2.

§ 8. 1. Jednostkom organizacyjnym, które prowadzą ciągły pomiar ilości substancji zanieczyszczających wprowadzanych do powietrza, ustala się, z zastrzeżeniem ust. 3, karę pieniężną łączną za przekroczenia stwierdzone na podstawie przedstawionych wyników pomiarów.

2. Karę pieniężną łączną dla jednostek organizacyjnych za przekroczenie ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza ze źródeł substancji zanieczyszczających, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 8 września 1998 r. w sprawie wprowadzania substancji zanieczyszczających do powietrza z procesów technologicznych i operacji technicznych (Dz. U. Nr 121, poz. 793), w przypadku pomiarów ciągłych ustala się następująco:

- 1) jeżeli jest przekroczona ilość substancji zanieczyszczającej dopuszczanej do wprowadzania do powietrza, wyrażona jako dopuszczalne stężenie substancji zanieczyszczającej w gazach odlotowych, przez średnią ilość substancji zanieczyszczającej obliczoną dla faktycznych godzin pracy źródła substancji zanieczyszczających w ciągu miesiąca kalendarzowego — karę pieniężną łączną ustala się, mnożąc wielkość przekroczenia przez ilość gazów odlotowych odprowadzanych w tym miesiącu z tego źródła do powietrza po odliczeniu ilości gazów odlotowych odpowiadających okresem nie brany pod uwagę przy ustalaniu średniej emisji i przez dziesięciokrotną stawkę opłaty za wprowadzanie zanieczyszczeń do powietrza, obowiązującej w ostatnim dniu danego miesiąca kalendarzowego,
- 2) jeżeli ponad 3% średnich ilości dwutlenku siarki i pyłu, a ponad 5% średnich ilości tlenków azotu, odniesionych do 48 godzin faktycznej pracy źródła w ciągu miesiąca kalendarzowego, obliczanych każdego dnia kalendarzowego za poprzednie dwa dni, przekracza 110% dopuszczalnej ilości tych substancji — karę pieniężną łączną ustala się, mnożąc wartości przekroczeń spełniające ten warunek w kolejności występowania przez połowę odpowiadających im przepływów gazów odlotowych i przez dziesięciokrotną stawkę opłaty za wprowadzanie zanieczyszczeń do powietrza, obowiązującą w drugiej dobie okresu 48-godzinnego,
- 3) jeżeli wystąpi przekroczenie dopuszczalnej rocznej ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzania do powietrza — karę pieniężną łączną ustala się mnożąc wielkość przekroczenia przez stawkę opłaty za wprowadzanie zanieczyszczeń do powietrza, obowiązującą w ostatnim dniu roku, którego kara dotyczy,
- 4) w przypadku gdy wyniki pomiarów ciągłych nasuwają zastrzeżenia, stosuje się odpowiednio § 5 i 6.

§ 9. W przypadku gdy stwierdzone przekroczenie co do rodzaju lub ilości substancji zanieczyszczających dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza nie ustało do dnia zmiany stawek opłat za gospodarcze korzystanie ze środowiska, stanowiących podstawę wymiaru kary, organ właściwy do nakładania kar pieniężnych ustala nowy wymiar kary godzinowej, stosując nowe stawki opłat.

§ 10. 1. Karę pieniężną za:

- 1) usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia,

2) zniszczenie terenu zieleni lub drzew i krzewów, powodowane niewłaściwym wykonywaniem robót ziemnych lub wykorzystaniem sprzętu mechanicznego albo urządzeń technicznych oraz zastosowaniem środków chemicznych w sposób szkodliwy dla roślinności,

— ustala się w zależności od rodzaju i powierzchni zieleni, a w odniesieniu do drzew — od ich rodzaju, gatunku, odmiany i obwołu pnia.

2. Stawki kar pieniężnych za usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia lub zniszczenie terenu zieleni, drzew lub krzewów zawiera załącznik do rozporządzenia.

3. Karę pieniężną za usunięcie lub zniszczenie drzewa nie wymienionego w załączniku do rozporządzenia wymierza się jak za usunięcie lub zniszczenie drzewa o podobnej wartości przyrodniczej, wymienionego w tym załączniku.

4. Karę pieniężną za usunięcie lub zniszczenie drzewa lub krzewu na obszarze ochrony uzdrowiskowej albo na terenie zieleni miejskiej, a także na nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, wymierza się stosując stawki zawarte w załączniku do rozporządzenia, pomnożone przez współczynnik 2.

§ 11. Osobom fizycznym za usunięcie bez wymaganego zezwolenia albo zniszczenie drzewa lub krzewu oraz za zniszczenie terenu zieleni karę pieniężną wymierza się stosując stawki zawarte w rozporządzeniu, pomnożone przez współczynnik 0,1.

§ 12. 1. Jeżeli jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna podjęła działania w celu zachowania żywotności uszkodzonego drzewa lub krzewów i drzewo lub krzewy zachowały żywotność, karę pieniężną ustala się po upływie okresu 2 lat od podjęcia tych działań, stosując stawki zawarte w załączniku do rozporządzenia, pomnożone przez współczynnik 0,01.

2. Jeżeli jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna podjęła działania w najbliższym okresie wegetacyjnym w celu odtworzenia zniszczonego terenu zieleni i odtworzyła go, karę pieniężną ustala się po upływie tego okresu, stosując stawki zawarte w załączniku do rozporządzenia, pomnożone przez współczynnik 0,01.

§ 13. 1. Organ właściwy do nakładania kar pieniężnych, zwany dalej „organem właściwym do prowadzenia rejestru”, przechowuje w rejestrze decyzje o wymiarze kar pieniężnych, o odroczeniu terminu płatności kar pieniężnych lub rozłożeniu kar pieniężnych na raty.

2. Rejestr jest prowadzony przez organ właściwy do prowadzenia rejestru w formie uporządkowanego zbioru decyzji i uporządkowanego wykazu jednostek organizacyjnych i osób fizycznych, których dotyczą decyzje.

3. Wpisu decyzji, o których mowa w ust.1, do rejestru dokonuje się z urzędu, gdy decyzja stanie się ostateczna.

4. Rejestr przechowuje i przekazuje się zgodnie z przepisami dotyczącymi klasyfikacji i kwalifikacji dokumentacji do celów archiwalnych.

5. Rejestr jest powszechnie dostępny do wglądu w siedzibie organu właściwego do prowadzenia rejestru, w warunkach zapewniających jego bezpieczeństwo.

6. Rejestr udostępnia się do wglądu w godzinach pracy organu właściwego do prowadzenia rejestru, w obecności upoważnionego pracownika.

§ 14. 1. Dla każdej jednostki organizacyjnej i osoby fizycznej jest prowadzona osobna karta opatrzona numerem im odpowiadającym, do której wpisuje się:

- 1) numer kolejny wpisu,
- 2) datę wydania decyzji,
- 3) numer lub znak decyzji,
- 4) przedmiot decyzji, z uwzględnieniem terminu uiszczenia opłat za naruszanie wymagań ochrony środowiska,
- 5) uwagi.

2. Zbiór decyzji opatrzonych numerami wpisu stanowi załącznik do rejestru.

§ 15. 1. Wpis w rejestrze powinien być czytelny.

2. Poprawek we wpisie można dokonywać wyłącznie w taki sposób, aby wyrazy poprawione były czytelne.

3. Po dokonanych poprawkach osoba dokonująca wpisu do księgi rejestrowej sporządza w rubryce „uwagi” adnotacje o treści poprawki i jej podstawie, ze szczególnym wskazaniem miejsca i daty dokonanej poprawki, oraz sygnuje podpisem.

§ 16. W przypadku gdy stwierdzone przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu nie ustało do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, organ właściwy do nakładania kar pieniężnych ustala nowy wymiar kary dobowej, stosując stawki kar określone w niniejszym rozporządzeniu.

§ 17. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 18. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1995 r. w sprawie wysokości, zasad i trybu nakładania kar pieniężnych za nieprzestrzeganie wymagań ochrony środowiska oraz współczynników różnicujących wysokość kar pieniężnych (Dz. U. Nr 79, poz. 399).

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 22 grudnia 1998 r. (poz. 1138)

**STAWKI KAR PIENIĘŻNYCH ZA USUWANIE BEZ ZEZWOLENIA LUB ZNISZCZENIE DRZEW LUB KRZEWÓW
ORAZ ZNISZCZENIE TERENÓW ZIELENI**

Lp.	Rodzaj i gatunek (odmiana) drzew	Stawki jednostkowe w zł za 1 cm obwodu pnia drzewa mierzonego na wysokości ścięcia ^{*)}				
		przy obwodzie				
		do 25 cm	26—50 cm	51—100 cm	101—200 cm	powyżej 200 cm
1	Topola, olsza, klon jesionolistny, czeremcha, wierzba, grochodrzew	13,0	26,0	53,0	71,0	57,5
2	Klon (gatunki i odmiany szybko rosnące), kasztanowiec, morwa, jesion, świerk pospolity, sosna, daglezia, choina, modrzew, brzoza gruczołowata i omszona	35,5	67,0	133,0	133,0	133,0
3	Dąb, grab, buk, lipa, głóg — forma drzewiasta, jarząb, klon (gatunki i odmiany wolno rosnące), gatunki i odmiany ozdobne jabłoni, śliwy, wiśni i orzecha, leszczyna turecka, brzoza (gatunki i odmiany pozostałe), jodła zwyczajna, świerk (gatunki i odmiany pozostałe), żywotnik, platan klonolistny, wiąz	89,0	222,0	444,0	666,0	888,0
4	Jodła (pozostałe gatunki i odmiany) tulipanowiec, magnolia, korkowiec, miłorząb, metasekwoja, cis, cyprysik	444,0	666,0	888,0	1331,5	1775,0

^{*)} W przypadku uschnięcia drzewa lub usunięcia drzewa wraz z korzeniami, wysokość kary ustala się na podstawie pomiaru wykonanego na wysokości szyi korzeniowej (podstawy pnia).

Rodzaje zieleni	Stawki jednostkowe kar pieniężnych za 1 m ² w zł
Krzewy	148
Trawniki	30
Kwietniki	296

1139

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1998 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu przekazywania inwestycji centralnych samorządom województw i powiatom oraz wykazu inwestycji centralnych podlegających przekazaniu.

Na podstawie art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. — Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa:

1) szczegółowe zasady i tryb przekazywania samorządom województwa i powiatom, zwanym dalej